

Než i tu je stížnost na omylu.

Je-li první části této st-logy námitky rozuměti tak, že žal. úřad nebyl oprávněn dovolati se in concreto judikatury nss-u jakožto argumentu pro své zamítavé stanovisko k jeho petitu, stačí uvést, že žal. úřad, zamítnuv odvolání st-lovo z důvodů prvoinstančního výměru zšr-y, nedovolal se cit. již nál. jakožto speciálního důvodu vlastního, nýbrž poukázal naň pouze na dotvrzení správnosti argumentů, převzatých z rozhodnutí prvoinstančního. Tomu svědčí jednak, že poukaz na nález ten učinil v této právě spojitosti a výslovně jen příkladmo, jednak i zevní forma tohoto poukazu, neboť v nař. rozhodnutí jest poukaz ten uveden pouze v závorkách. Ačkoliv tedy již z tohoto právě důvodu jest lhostejno, zda se žal. úřad shora zmíněného nál. dovolává po právu čili nic, nemá st-l ani potud pravdu, soudí-li, že o sporné věci nebylo dosud nss-em prejudikováno, ježto, jak dříve bylo dovozeno, byla sporná tato otázka vyřešena již zásadně nál. Boh. A 9904/31.

Ve stížnosti lze ovšem spatřovati po případě i námitku, že nárok st-lův byl uplatněn ještě před 1. lednem 1926, t. j. před účinností učit. zák., a že tedy takovýto nárok nepodléhá preklusi podle odst. 6 § 30 uvedeného zák.

Leč také tato námitka je bezdůvodná, neboť citovaný předpis odst. 6 § 30 učit. zák. postihuje všechny nároky na služební příjmy bez rozdílu, kdy vznikly a kdy byly uplatněny. To plyne z úvahy, že předpis § 30 učit. zák. v tomto směru nijak nerozlišuje, stanově pouze všeobecnou směrnicí pro preklusi uvedených nároků, a svědčí stanovisku tomu konečně také účel zákona, potvrzený i důvodovou zprávou, zavést totiž právní jistotu co do uplatnění nároků na služební příjmy.

Jestliže tedy za tohoto stavu věci žal. úřad, dovolav se ustanovení odst. 6 § 30 zák. č. 104/1926 Sb., nepřiznal st-li nárok na doplatek služebních příjmů za dobu před 1. lednem 1923, vyplývající proň z nové úpravy příjmů těch podle § 7 zák. z 23. července 1919 č. 470 Sb., bylo rozhodnutí jeho ve shodě s platným právním řádem.

Č. 11.977.

Spořitelny: Min. vnitra může zrušiti doplňovací volbu členů výboru obecní spořitelny, kterou počet členů výboru zvolených z nečlenů obecního zastupitelstva poklesl pod míru zákonem a stanovami předepsanou.

(Nález ze dne 14. června 1935 č. 16.429/35.)

Prejudikatura: Boh. A 3796/23, 6236/27.

Věc: Adolf K. v T. proti ministerstvu vnitra o doplňovací volbu výboru městské spořitelny.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. —

Důvody: Ministerstvo vnitra zrušilo výnosem z 21. srpna 1932 z moci úřední podle § 18 zák. č. 302/1920 Sb. volbu 3 členů a 1 náhradníka výboru městské spořitelny v T., provedenou v zasedání měst. zastupitelstva v T. dne 23. června 1932, a nařídilo, aby na zbytek funkčního období byla provedena nová volba. Výrok svůj odůvodnilo takto: Podle § 8 odst. 2 stanov spořitelny musí z členů i náhradníků výboru spořitelny nejméně jedna třetina býti zvolena z nečlenů zastupitelského sboru zakladatele. Jak je ze zápisu o zmíněné schůzi zastupitelstva zřejmo, byli při výše uvedené volbě zvoleni všichni tři členové spořitelního výboru ze členů měst. zastupitelstva v T., čímž počet členů výboru, kteří nenáleží zastupitelstvu obecnímu, klesl pod hranici stanovami předepsanou. Volba provedená zastupitelstvem příčí se tudíž uvedenému předpisu stanov a jest ji proto zrušiti.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si Adolf K., jeden ze zvolených členů spořitelního výboru.

St-I nepopírá zjištění žal. úřadu, že v důsledku doplňovací volby měst. zastupitelstva, provedené dne 23. června 1932, klesl počet členů spořitelního výboru, kteří nenáleží měst. zastupitelstvu, pod hranici stanovami předepsanou, nýbrž namítá, že min. vnitra v takovém případě může podle zák. č. 302/20 Sb. učiniti dozorčí opatření toliko vůči celému výboru spořitelnímu, jehož stejně hodnotným členem stal se st-I provedenou volbou, a může jej i rozpustiti, že však nesmí provedenou volbu zrušiti, ježto by tím zbavilo st-le práv, jež mu v důsledku bezvadně provedené volby zabezpečují § 6 zák. č. 302/20 Sb. a §§ 6 a 7 spořitelních stanov. St-I tvrdí také, že min. vnitra nař. výrokem jednalo proti ustanovení § 102 ob. zř., ježto výkon dozorčí moci nad obcemi přísluší jedině okr. úřadu.

Námítky ty neshledal nss důvodnými.

Ve svých nář. Boh. A 3796/24 a 6236/27 vyslovil nss právní názor, že min. vnitra může na základě § 18 zák. č. 302/20 Sb., vztahujícího se i na předpis § 6 o volbě výboru spořitelního zastupitelským sborem zakladatele, vykonávati dozor na volbu výboru spořitelního a že je proto příslušno učiniti výrok o správnosti a platnosti volby té, a v důsledku toho provedenou volbu zrušiti a naříditi volbu novou. Nss vyslovil tam také, že toto právo min. je bezprostřední, a že tento dozorčí zákrok nelze posuzovati s hlediska § 102 ob. zř., ježto běží tu o dozorčí právo ze zákona o právních poměrech spořitel, a nikoli o dozorčí právo státní správy nad obcemi.

Na těchto názorech trvá nss i v tomto případě.

Názor stížnosti, že by toto dozorčí právo min. bylo omezeno jen na zákrok proti celému výboru spořitelnímu, jak byl utvořen v důsledku posledních voleb doplňujících, není odůvodněn, poněvadž nezákonný stav, který stížnost sama připouští, byl přivoděn teprve doplňovací volbou z 23. června 1932, jež provedena byla proti předpisu § 8 odst. 2 spořitelních stanov, a mohl proto žal. úřad zrušiti jedině tuto volbu a nikoli volby předchozí, resp. zakročovati proti výboru jako celku. Není

tedy nezákonným, když žal. min. zrušilo provedenou doplňovací volbu, a nařídilo provedení volby nové.

Č. 11.978.

Policejní právo trestní: I. * Ustanovení 3. odstavce § 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb., podle něhož trestní řízení správní je vyňato z úpravy správního řízení provedené tímto vl. nař., je ve shodě s ustanovením čl. 10 zák. č. 125/1927 Sb. — II. * Vyměření náhradního trestu vězení pro případ nedobytnosti uloženého trestu na penězích podle článku 3 zák. č. 125/1927 Sb. je v mezích stanovené tu maximální sazby ponecháno úvaze úřadu.

(Nález ze dne 14. června 1935 č. 16.448/35.)

V ě c: František T. v L. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 15. března 1932 byl st-l na základě odst. 1 a 2 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. potrestán peněžitou pokutou 1.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 10dennímu vězení, poněvadž při sylvestrovské zábavě, pořádané spolkem »Kommunistischer Verein für den Bezirk Reichenberg«, jehož je předsedou, byl překročen povolený program zábavy, ačkoli st-li jako předsedovi a osobě, která za činnost spolkovou je zodpovědná, bylo výslovně nařízeno, že povolený program musí býti přesně dodržen.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému trestnímu nálezu, shledav přestupek kladený mu za vinu v jeho nepřístojném chování a jednání dne 31. prosince 1931 při sylvestrovském večeru komunistického spolku v Liberci v hostinci »Kolo-seum« v N., jehož se dopustil tím, že, byv vyzván intervenujícím policejním inspektorem, aby jako odpovědný předseda zmíněného komunistického spolku zabránil nepovolené a závadné řeči E.-ově, ihned vyzvání neuposlechl a nechal řečníka dále mluvit a uposlechl až po druhé výzvě, když již dříve mu bylo pohroženo předčasným ukončením zábavy a vyklizením sálu. Tímto jednáním byl — jak se v nař. rozhodnutí dále uvádí — ohrožen veřejný klid, pořádek i bezpečnost, ježto mělo za následek, že účastníci sylvestrovské zábavy, příslušníci komunistického spolku, začali na intervenujícího úředníka pokřikovati: »Pfui, weiter-sprechen, hinaus mit ihm!« Tuto skutkovou podstatu pokládá žal. úřad za prokázanou určitým svědectvím obvodního inspektora Čeňka K. a obvodního inspektora Gustava A., učiněným s odvoláním na služební přísahu. Vlastním pak doznáním st-lovým má žal. úřad za prokázáno, že st-l výzvy úředníkovy uposlechl »teprve po chvíli«. K námitkám st-lova odvolání po stránce formální poznamenal žal. úřad, že předpisy vl. nař. ze 13. ledna 1928 č. 8 Sb. vzhledem na ustanovení čl. 10 odst. 7 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. na správní řízení trestní se nevztahují.